

P prvi sneg.

Že zjutraj pri zajuterku so se pogovarjali otroci, ter so dejali, da ne bode več treba dolgo čakati na sneg.

„Ko sem šel denes iz šole, dišalo je vse nekako po snegu,“ rekel je Jožek, „dobro vem, da ne bomo dolgo brez njega.“

„Čas je tudi, da bi že šel,“ reče Katica, „v pratiki je bil sneg že pred Martinjem namalan, pa ga še zdaj nij.“

„Meni se je pa nocoj o snegu sanjalo, videli boste, da ga bomo kmalu dobili,“ reče Maruška.

„Da bi le že skorej tukaj bil,“ oglasi se Báríca, „vse nekako bolj veselo se mi zdi, ako je sneg o Božíču.“

„In oče nam letos mora narediti saní, kakor nam je obljubil“ reče Jožek. „Tam pod „Vešenikom“ se bomo sanjkali, da nas bode le veselje gledati.“

Tako so se pogovarjali otroci zjutraj pri zajuterku in bili so jako radovedni, kedó bode prvi prinesel veselo novico o prvem letošnjem snegu.

In glej! še isti dan kmalu po kosilu prisopiha Jožek kakor bi bil obnorel v sobo ter zavpije na vsa usta: „Sneg! sneg!“

Naglo skočijo otroci iz sobe v vežo, iz veže na trato, ter lové bele snežinke, ki se veselo verté in plešejo po zraku. — Báríca ne ujame nobene; kajti jedva jej pade na roko, že je nij nikjer, naj gleda in je išče kakor koli hoče. Le po obleki vidijo se bele muhe in po tleh bode kmalu lepa bela odeja.

Drugi dan je bilo že vse na okolu pokrito sè snegom. Tri dni neprehoma je snežilo in snega je bilo kmalu dosti za Jožkove saní, ki mu jih je oče obljubil. In res so se otroci sanjkali tam „pod Vešenikom,“ da jih je bilo le veselo gledati, kakor je že naprej prorokoval Jožek.

V šoli pa so se otroci morali na pamet učiti pesnico, ki se glasí ovako:

Snežec beli vse pobéli,
Čez dolino in goró,
Čista njega je belína
Še čistejša kot srebró.

Kakor snežec čistobéli
Tud' bodimo zmiraj mi,
V djanji in na duši celi
Polni lepih čednosti. —